

man ikke skulde faae den Tro, at jeg virkelig mente, at der skulde kunne bygges Noget somhelst i Fremtiden paa Grundlag af den nuværende Krigsministers Arimeligheder. Hvad dernæst angaar det, som den ærede Minister udtalte om Hærloven af 1880, skal jeg i Korthed gjøre opmærksom paa, at det Argument og den Betragtning, som jeg anførte, og som jeg tror er afgjørende for Rigtigheden af min Opfattelse, nævnte den ærede Minister ikke. Det er nemlig den Omstændighed, at det, at Hærloven af 1880 blev givet som et Tillæg til Hærloven af 1867, gjorde man udtrykkelig fra dette Things Side med Bevidsthed og Hensigt for derigennem at blive fri for Motiverne til det forelagte Hærløvsforslag. For at indicere det saa klart som muligt, at man ikke vilde godkjende den Forsvarsplan, der laa til Grund for Hærløvsforslaget af 1880, var det, at man fra Flextallets Side her i Thinget gav den organikatoriske Reform som et Tillæg til Hærloven af 1867 for derigennem saa tydeligt som muligt at indicere, hvad der iøvrigt, som jeg ogsaa nævnte, var indiceret paa anden Maade, f. Ex. ved at negte Fæstningsartilleriet, ved at lægge Artilleriet til Sjælland o. s. v. Man vedblev altsaa at fastholde den Forsvarsplan, som var Grundlaget for Loven af 1867, og som udelukkede Kjøbenhavns Befæstning. Det er blot denne lille Berigtigelse, jeg vil gjøre, men jeg antager, at den ærede Minister vistnok i saa Henseende har taget fejl. Medens jeg er ved Berigtigelserne skal jeg ogsaa tillade mig at sige, at jeg ikke rigtig veed, hvilket Udtryk den ærede Minister sigtede til. Jeg kan ikke huske det; det er muligt, at Ordene kunne være faldne anderledes end tilfjeldet, men jeg tror næppe, jeg har sagt, at det var afgjort og konstateret, at vor Flaade ikke spiller nogen Rolle, men jeg tror, at jeg har sagt, at det fra Krigsbestyrelsens Side er godtgjort eller hvad jeg skal sige bestemt er hævdet, at vor Flaade ikke nu spiller nogen Rolle mere som jævnbyrdig men den tydske Flaade og altsaa ikke mere er i Stand til at forhindre Landgang. Jeg skal iøvrigt ikke gaa nærmere ind paa dette ligesaa lidt som paa alle de andre krigsvidenskabelige, interessante Ting, som den ærede Minister har fremdraget; thi jeg tror, at det ligger noget udenfor

Interessen i dette Dieblif, hvad jeg iøvrigt senere nærmere skal begrunde. Altsaa, hvad den ærede Minister har meddelt om sine Sagkyndiges Resultater, om Detaillerne, om hvor meget Vand der var i Graven, hvor lang Linien var, hvor megen Udsigt der var til at holde den, og hvor megen Plads der er til Kanonerne, Altsaa dette skal jeg lade ligge. Jeg skal blot bemærke, at Sagkyndigheden er jo nu ikke mere saa imponerende; efter som vi vide, at de Sagkyndige i de to Værn ere absolut uenige, og jeg synes ogsaa, at det, efter at denne Uenighed er konstateret, vilde være nok saa klogt, om den ærede Minister ikke havde talt saa meget om Uenigheden i Oppositionen; thi der er ikke mere Uenighed i Oppositionen, end der er hos de to Værns Sagkyndige for Dieblifket med Hensyn til Landets Forsvar. Jeg tror ikke engang, at man er enig om det, der er Hovedpunktet, nemlig hvorledes Forsvaret fra Grunden skal lægges, hvad det er, det gælder om at forsvare, og hvor det strategiske Punkt er. Som bekendt er Ministerens, den nuværende regjerende Landstats Opfattelse den, at Kjøbenhavn er det strategiske Punkt, men jeg tvivler meget om, at det er en Anskuelse, som deles af alle Sagkyndige. Det skal jeg imidlertid ikke komme nærmere ind paa; Uenigheden er tilstrækkelig konstateret til, at vi kunne se bort derfra. Dermed kunde jeg egentlig slutte, jeg behøver i Virkeligheden ikke at gaa nærmere ind paa en længere Forhandling med den ærede Minister, hvis jeg vilde tage hans Ord saa nøie, som man efter Ministerens Stilling i Regjeringen kunde være berettiget til at gjøre. Den ærede Minister har nemlig sagt, at med Hensyn til alle disse Spørgsmaal, militære Spørgsmaal, om Kjøbenhavn skal befæstes eller ikke, om, hvordan vort Forsvarsvæsen skal ordnes, byrder jeg mig ikke meget om Bælgerbefolkningens Mening; thi den kan man i Grunden paa dette Omraade bilde ind, hvad det skal være. Det er ikke min Hensigt at være indigneret paa Bælgerens Begne — overfor den ærede Minister bliver man ikke indigneret mere; man er ude over det Punkt — men jeg tager hans Bemærkning om hans politiske Stilling til Bælgerne til Indtægt; jeg antager, at han virkelig kan faae sine Bælger paa Frederiksberg til at tro, hvad det skal være. Efter hans